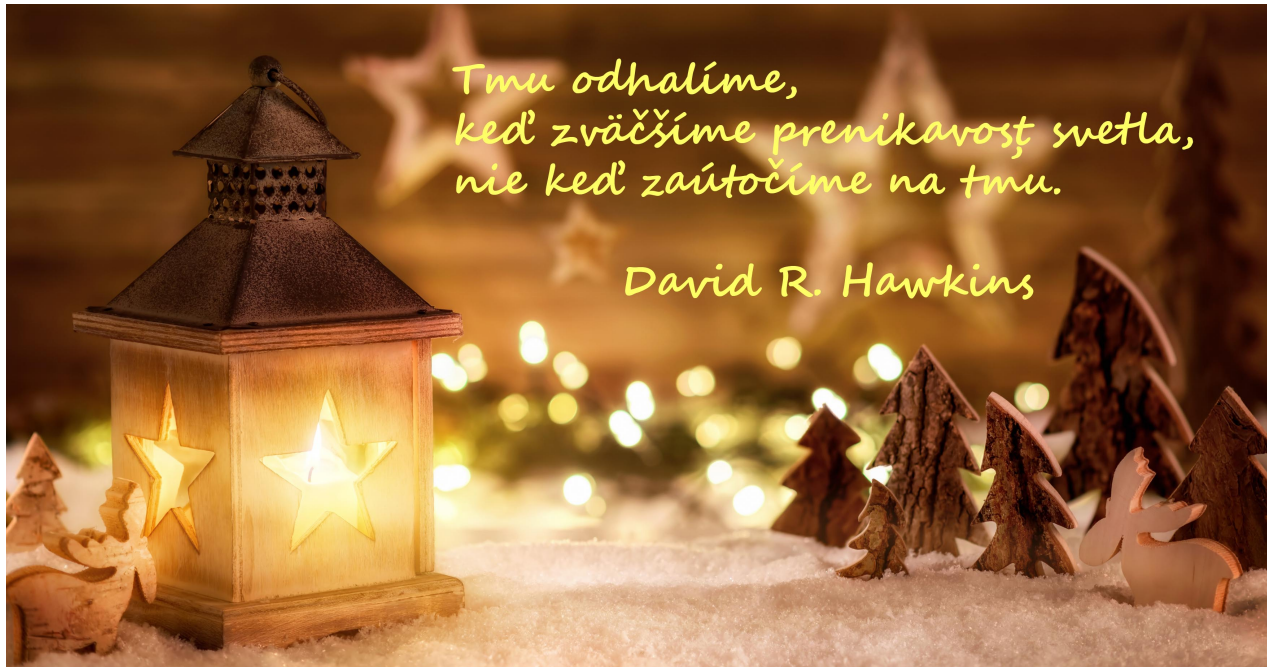

Láska menom Ježiš

Autorem príspevku je pan Peter Magula.

Pro mnohé, zejména narodené po roce 1989, se již slovenština vzdálila, proto nabízíme [překlad do češtiny zde...](#)

Aký je to pocit, vidieť v ľuďoch viac ako oni sami v sebe? Byť v každej ich slze, zrodenej zo smútku či šťastia, ktorá zo srdca pramení. Aké je vidieť to, a byť tým, čo ničím uchopiť sa nedá, a predsa je všetkým? Byť bez smrti stále tu, v prosbách a smútku bohatých, aj vo vďake žobráka, v každom úsmeve dieťaťa, aj v tichu tváre, ktorá meno nemá. Aký je to pocit, milovať rovnako tých, ktorí ťa uctieľajú, smejú sa ti, aj tých, ktorí o tebe nevedia? Nemilovať ženu či muža, ale milovať človeka a dať mu s láskou slobodu. Slobodu, v ktorej pácha dobro aj zlo v tvojom mene, no bez nej nebolo by Lásky. Aký je to pocit, prizerať na hádky alebo vojny, keď miluješ obe strany? Aké to je mať moc a toľko Lásky a darovať v nej človeku poznanie?

Poznanie, ktoré po Strome života za Pravdou sa ťahá ako liana živená túžbou a zbožňovaná rozumom. Aké je to, milovať týchto ľudí, ktorí opití rozumom šplhajú sa hore a zabúdajú na ten Strom? Každý z nich šplhá po svojej liane, zamotaný vo vlastných výhonkoch poznania, čo bez pokory len nenásytné chápadlá sa stanú. Ich túžba lačná po poznaní života stáva sa bez Lásky jeho aj vlastnou záhubou, keď nevidia zmysel poznania a života druhých, ktorí tiež za Svetlom ťahajú sa z inej strany. Za tým istým Svetlom, po tom istom Strome života, na ktorého korene už zabudli, aj keď jeho semienko každý v sebe nesie. Aký je to pocit, vidieť ich všetkých pachtiať a strkajúť kto vyrastie vyššie so svojou pravdou a pritom ich všetkých milovať? Sledovať ako žiť chcú na úkor iných, ak trochu poznania viac majú, no Láске sa o to viac vzdávajú.

Aké je to byť tým Svetlom odkiaľ život prichádza, byť ním a s Láskou sa na všetko dívať? Aké to je vidieť do ich tieňov, v ktorých sú sami slepí a objímať ich tam, kde oni nič necítia? Dívať sa na nich obdarených slobodou a poznaním ako v slepote ubližujú sami sebe aj druhým a volajú pritom Tvoje meno. Dívať sa ako vlastnou ilúziou poblúznení nepoznajú darov, čo k skutočnej Láske vedú. Miesto toho dary v Tvojom mene ako zbraň užijú a kopú jamu, už aj tak bezodnú, ktorú krvou naplniť chcú. Aký je to pocit, vidieť aj v takých ľuďoch viac? Byť v ich očiach smiešny, vidieť v tých očiach, čo po krvi volajú odraz svoj. Byť pri tom v nich kúskom malým, čo na Svetlo lásky čaká. Byť tým semienkom Kráľovstva, ktorého veľkosť len z vnútra vidieť sa dá. Kto ukáže im toto Kráľovstvo, ktoré je všade, aj v každom z nich, no bez Svetla nevyrastie a v ich srdciach skryté ostane?

Nájde sa vôbec niekto z tých ľudí, kto opustí svoju nenásytnú lianu a objíme Dušou Strom, ktorý k Svetlu všetkých dovedie? K Svetlu, ktoré nás živí a nechá rozkvitnúť semienko aj s Kráľovstvom v ňom. V tom svete, kde pestujú sa trné miesto Kvetov, ktoré živé sú strachom a už dávno nechránia, ale zraňujú nimi seba aj iných. Ľudské zmysly trnám obrastené sú, aj ich srdce, ktoré semienko nesie, preto trpí vlastnou tmou. Kto k nim so zvesťou o Kráľovstve pôjde so srdcom rozkvitnutým v tele človeka? V tele, ktoré zvyknuté je semienko niešť, a preto nerozozná Kvet. Ako tak veľkú Lásku bude človek niešť a či bude schopný prežiť jeho Kvet? Kvet v čistom Svetle zrodený a vyslaný do šera nenásytných lián a trňov ostrých. Tam, kde semienko Kráľovstva márne v človeku na Svetlo a Lásku čaká.

Tak zo Stromu života do človeka to najlepšie na svet prišlo. Zrodil sa človek s Kvetom v srdci, ktorý nezabudol odkiaľ je jeho Duch. V ňom odkaz čistej Lásky, ktorá sama svieti Svetlom, po ktorom baží nevedomky ľudský svet. V ňom Kráľovstvo nekonečné, len okom nejde poznať, treba cítiť jeho krásny Kvet. Kvet zrodený z ticha, v ktorom aj jemný vánok má mocný hlas. On je tým Svetlom, ktoré aj slnko môže závidieť, lebo vkročiť môže tam, kam ono zasvietiť nemôže. Do sveta, kde ľudia nepoznajú túto krásu, v ľudskom tele ukrytú.

Na svet vlastným Svetlom pozerá a krásu ním preto všade, aj v ľudskej tme nájde. A Láska zo Svetla konečne vidí ten svet ľudským okom a v ňom aj samotného človeka. V ľuďoch boľavým trnám obrastených, v ich tme miesto semienok, už Kvety vidí. Tak vydá sa na cestu k ich srdciam po lúke z ľudských Kvetov, aj keď vidí ju len on. Krása Kvetov sprevádza jeho kroky a on každý úsmevom obdarí. Pozorujúc tú krásu tam, kde iní len trné nájdu, mlčať už nevydrží. A Láska prehovoriť ľudskou rečou musí, no sluch človeka ešte nepočul taký hlas. Ale ako inak, než ľudskou rečou odkaz odovzdať človeku, ktorý nerozumie Pravde v tichu ukrytej? Hlas jasný k nim prehovorí a k ľudským srdciam Pravdu o Slobode s Láskou nesie.

Oni však len reč počujú, čo v ušiach ľahko uviazne. Nik nechápe, neverí zvesti o Kráľovstve, ktoré má každý v sebe ukryté. Ťažko Láska preniká do ľudských srdc, ktoré na boľavé trné si zvyklo. Ťažko Pravdu poznať keď prichádza z úst človeka, aj keď vonia Kvetom v čistom Svetle zrodenom. Vo svete, kde z nevedomej tmy zo strachu ľudia na svet hľadajú, nepoznajú Lásku Pravdou zahalenú. Strach nedovolí opustiť im tmu. Kde Láska nesvieti, tam ani Pravdu nejde poznať. V bezpečí nevedomosti srdce svoje trnám chráni a nevidia, že zraňujú sa ním sami. Tak bolesť im je priateľom pred strachom v ich vlastnej tme.

Ale čistá Láska zastaviť sa nedá, lebo s Pravdou a Slobodou v jednom Kveti k srdciam kráča, aj keď telo človeka si oblieka. Kvet zo Svetla zrástol pevne s telom, ktoré nosí ho medzi ľuďmi, ktorí trpia, preto Láska si ho obliekla. Aj keď nikto nerozumie zvláštnej reči, ktorá Pravdou tohto Kvetu vonia, ona cestu pomaly s Laskou hľadá. Ľudí v srdci prázdných, tou nekonečnou Laskou plniť začne. Tak tam, kde tma trnami ohradená bola, Svetlo s Laskou preniká. Ale ľuďom dlho bolesť priateľom v ich tme bola, preto bráni ho strach a panika. Až keď slepí vidieť a chromí chodiť začnú, zvedavosť sa stáva pomocníkom, čo strach zaženie a Láska v srdciach rany z vlastných trní zahojí. Zvesť o človeku, ktorý zázraky z Lásky koná vo svete utrpenia, sa ako požiar šíri.

Požiar Lásky, ktorý trne strachu v srdciach spaľuje a dáva možnosť uzrieť Kráľovstvo v semiačku, ktoré každý v srdci nosí. Každý chce poznať otrhaného chudáka, ktorý o Kráľovstve vraví, v ktorom kráľ si je rovný žobráka. O Kráľovstve, v ňom každý smie žiť. Stačí, že v neho uverí. Len pýchy, klamu a všetkej zloby sa zbaviť treba tak, že ju do úprimnej ľútosti zabalí a pre Lásku sa všetkého s pokorou zriekne. Láske všetku tmu a bolesť slobodne odovzdá do Svetla odkiaľ Kvet pochádza. Tak liany nenásytné sa svojej pravdy vzdáť musia pre samotný Strom, ktorý do Svetla siaha. To rozpustí ich túžbu nenásytnú, ktorá sa kvôli víťazstvu aj krvou živí. Tak sa cez Lásku samé Pravdou stanú a zažiaria Svetlom, za ktorým sa ťahali.

Ale kráľ, ani žiadny pán nechce v takom Kráľovstve žiť, kde si všetci rovní budú. Tam, kde Láska, Pravda a Sloboda spolu svietia, nemá nikto svetskú moc, ktorá bohatstvom a mečom oplýva. Kráľ chce ostať bohatým kráľom, aj keď bude boľavým srdciam vládnuť. Tak strach a utrpenie sú jeho najmocnejším vojskom, ktoré srdcia tmou a trnami pred Pravdou a Laskou strážia. Ich Kráľovstvo je skutočnejšie a do srdiec ľudí sa dostať nesmú, inak to falošné aj s tmou zmizne ako opar, čo skutočnému Svetlu Lásky a Pravde cloní. Preto treba vysmiať chudáka aj s Kráľovstvom a pred všetkými nech len bláznom je.

Neskoro je už však vysmievať toho, ktorého Kvet nosí telo človeka. Lebo aj keď ľudské uši nerozumejú jeho reči, ktorá vonia Pravdou, uzdravených srdiec, ktoré rozumejú hlasu Lásky pribúda. A smiešny chudák z Kráľovstva, kde sú si s kráľom jedno, je nebezpečný pre kráľa v kráľovstve boľavých srdiec. Sám kráľ preto strach pocíti. Komu bude vládnuť, keď v skutočnom Kráľovstve je každý sám sebe kráľom? Láska nepotrebuje vládcu ani život v bohatstve na úkor iných. Pravým bohatstvom je prítomnosť Lásky a šťastie v každej bytosti, ktorá zbavila sa vlastnej tmy a utrpenia v nej. Tak vôňa Pravdy priniesla strach tam, kde žijú z jeho plodov a mečom bránia v ľuďoch tmou.

Žiar Lásky sa ale všade šíri aj s vôňou Kvetu, s ktorou Pravdu prináša. Nedá sa skryť pred nimi v kamenných hradbách, lebo ak ním ľud zahorí, už nebude komu panovať. Mečom sa Pravda zmeniť nedá, ani oheň Lásky uhasiť. Mocní vládcovia či kňazi, ktorí meču a tme slúžia, sa musia zbaviť Kvetu, ktorý požiar Lásky šíri. Ale nikto, ani sám kráľ nechce mať na rukách pritom krv človeka, ktorý tento Kvet nosí. Oči mocných nevidia Kvet v tele chudáka a nerozumejú reči z jeho úst. Ich nenásytné liany však cítia Svetlo a jeho Pravdu. Z úst chudáka zdá sa im ale smiešna. Zabudli v pýche na vlastné srdcia, a preto srdcia druhých, trnami

doráňané, nestoja im za to vzdať sa bohatstva pre Lásku. Tá istá pýcha s túžbou po bohatstve a moci bráni im, aby Lásku slobodne pustili do svojich srdc zabudnutých v tme. Ale nik nechce pre Lásku a Pravdu o smrti chudáka rozhodnúť, pred očami tých, ktorí Láskou už horia. Aby skutočnú Pravdu a jej Svetlo zakryli, samotný ľud použijú. Svetlo a Pravdu z Kvetu pomocou ľsti nenásytných lián zahalia. A tak reč o spravodlivom Kráľovstve, ktorej nik nerozumie, na to použijú. Zvyšok súdu zariadi strach, hanba a vina, ktoré všetci v kráľovstve bolesti mohli poznať. Ľudia radšej smrť nepoznanej Pravdy volia pred tými, ktorí ponúkajú zdanlivé bezpečie utrpenia, na ktorého trne boli zvyknutí. V nevedomosti a strachu vzdáva sa ľud slobodne Kráľovstva, ktorého Svetlo prišiel im Kvet zo Stromu života ukázať samotným životom človeka.

Tak Láska s Pravdou a Slobodou v jednom Kvetu na smrť kráča v tele chudáka. Nepoznaná tými, ktorých miluje, nesie s Láskou kríž ich nevedomosti. Z trňov, ktorých mali srdcia poráňané, urobia mu teraz korunu. Chcú potrestať chudáka, ktorý sa s kráľom rovná. Za to, že sľuboval neviditeľné Kráľovstvo, ktoré je aj tu v ich tme, aj keď je zo Svetla. Telo Kvetu ľudskou zlobou trápia, nech pred smrťou pozná bolesť, ktorej chcel zbaviť všetkých v Kráľovstve večnom. Tá bolesť z trňov koruny ostáva ich vlastnou bolesťou srdc odkiaľ pochádza. Aj keď krv, ktorá zmáča zem aj rany chudáka nie je ich krvou, ostáva však krvou človeka. Kvet zo Svetla, ktorý jeho telo nesie ale neslabne, lebo neumiera. Len jeho telo, ktoré nosil medzi ľuďmi, aby k nim Láska mohla prevrávať.

Tak odchádza ako prišiel. S úsmevom... a ním každého obdarí, lebo Kvetu všade vidí, keď sám je Kvetom. Aj v ľudskej tme v srdciach kam cez trne cestu vyšliapať. Jeho cesta preto ostáva v nás. Je večná, aj keď je úzka, lebo vedie priamo cez srdce do Kráľovstva v nás. Kto pôjde po nej, nezablúdi vo vlastnej tme. Príde po nej až do Kráľovstva sľúbeného, aby zistil, že v ňom stále bol. Ľudským okom však nedá sa nájsť, lebo v sebe každý ho má. Nehľadať ho človeče okom ani uchom a použi vnútorný zrak a sluch, aby si kráčal po jeho ceste. Tadiaľ vedú jeho stopy, ktoré večné Ja v ľuďoch rozoznáva, aj pocity v nich obuté. Vôňa Kvetu dovedie ťa k Svetlu, ktorým sám zažiariš.

Uvidíš, aké to je byť v tom Kráľovstve navonok za žobráka, ktorý vo svojom vnútri má všetko, aj silu obdarovať či uzdraviť chudobných aj bohatých. Pocítiš, aké to je byť bláznom, kráľom, človekom. Aké to je milovať obe strany, lebo Láska strany nemá. Aké to je nemilovať ženu ani muža, ale človeka. Milovať život a v ňom aj tých, ktorí ti v nevedomosti ubližujú. Zažiješ, aké to je vidieť v ľuďoch viac ako oni v sebe. Aké to je vidieť VIAC, MILOVAŤ... BYŤ?

03.12.2018

Peter Magula

Vánoční a Novoroční zamyšlení

Autorem příspěvku je pan Antonín Mareš.

Vážení, rok, který končí, je rokem, ve kterém mnohé začíná, aniž je to na první pohled patrné. Ano, je to zlomový rok, ale tento zlom se za-tím odehrává pouze na rovině, kte-rou mnozí nejen že nevidí, ale o které se domnívají, že ani není. Tento zlom je v neviditelné rovině, v rovině našich srdcí, tedy v rovině našeho vnitřního středu, kterým naše duchovní srdce bezesporu je.

Vánoce jsou především zamyšlením se, a to nejen nad sebou, ale nad děním jako takovým. Zamyšle-ním se nad úžasnou strukturou, která v podobě hmoty, energie a vědomého konání je nám dáována k dispozici k tomu, abychom se zde mohli nejen realizovat, ale, a to především, zušlechťovat se při našem vzestupu k vyšším morálně mravním hodnotám a tedy k tomu, abychom mohli odložit naše myšlenko-emoční závoje svého nevědomí.

Vánoce neslouží komerci, ale člověku. A člověk? Člověk není produkt komerce, ale tvor boží a proto má sloužit Bohu. Ne v tom smyslu, že by ho zbožňoval, pochleboval mu, nosil mu obětiny a dary, ale v tom, aby ho už konečně rozpoznal ve svém nitru, tedy ve svém srdci, tedy ve svém středu. Neboť slovo srdce je slovem, které se vždy především používalo pro označení středu a nikoliv nějakého fyzického svalů. Takže se vraťme k původním významům a uvědomme si, co to znamená, když

někdo vyciťuje Boha ve svém srdci. On ho vyciťuje ve svém středu, tedy ve své podstatě, která je vlastně nerozlučně spjatá s Univerzem, Jednotou, Bohem.

Vánoce jsou touto dobou. Dobou rozjímání. Dobou hledání svého středu, tedy svého Srdce, které je ono propojení s Boží neboli Univerzální Jednotou.

Přichází nová doba.

Doba, ve které je zapotřebí zahodit naše egoistické snahy a touhy po majetku, postavení, touhy po ovládnání druhých, touhy je převyšovat a být v centru pozornosti. Přichází doba, která je a bude charakteristická tím, že nastoluje pokoru a nastoluje vztah k lidem. Ten, kdo jí nedokáže porozumět, jí nedokáže ani žít a proto se i octne mimo hlavní proud dění, který v něm bude vyvolávat jen bolest a pocit ukřivděnosti a zloby.

Vánoce jsou dobou ztišení a rozjímání. Jsou dobou, kdy se startují nová dění, nové události, nový stav věci. Jsou dobou, kdy bychom se měli ztišit, abychom tomuto dění byli schopni porozumět a byli jsme schopni ho i uchopit. Vánoce startují novou dobu, dobu, která znamená zúčtování i nádheru nového žití. Dobu, která přichází skrze vnitřní stav lidí, kteří mají srdce na dlani a kteří jeho pomocí otevírají dveře světu k žití, ve kterém je poklid, mír, ale i činnost, ve které je láska a tvořivost, ve kterém ale už nemůže být sobectví a zloba.

Po Vánocích nastupuje za pár dní Nový Rok.

Je to on, kdo je tím, který tyto stavy začne realizovat. Je to on, kdo bude naplňovat ne lidská předsevzetí, ale Boží určení lidského dění. Je to on, kdo se skloní před úžasnou moudrostí Univerza, Jednoty, Všehomíra, před úžasnou moudrostí Vědomí jako takového.

Mějme to na paměti a skloňme se ve své pýše před tímto Univerzálním Vědomím a zkusme nadále být těmi, kdo žijí a konají v jeho jménu a nikoliv ve svém.

Antonín Mareš